

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/92/2020
Identifikačné číslo spisu:	1204899086
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Švecová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:1204899086.22

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I. R., trvale bytom v E. - mestská časť I., zastúpený Mgr. Martinom Černákom, advokátom v Bratislave, Zochova 5, proti žalovanej SECURITON Servis, spol. s r. o., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 73, IČO: 35 693 835, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 12C/8/2004-575, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Co/203/2019 z 26. novembra 2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd v Bratislava II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 12C/8/2004-575 z 13. novembra 2018 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že rozviazanie pracovného pomeru žalovanou dané žalobcovi listom z 29. septembra 2003 je neplatné a pracovný pomer trvá; zaplata náhrady mzdy vo výške 916 eur za obdobie od 16. októbra 2003 do 31. októbra 2003 s úrokom z omeškania vo výške 13% ročne od 16. novembra 2003 do zaplata náhrady mzdy vo výške priemerného mesačného zárobku 1.659,70 eura od 1. novembra 2003 do rozhodnutia súdu spolu s úrokom z omeškania vo výške 13% ročne 16. novembra 2003 do zaplata z jednotlivých mesačných náhrad mzdy a priznania nemajetkovej ujmy vo výške 3 333 eur z dôvodu diskriminácie v zamestnaní. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. Právne vec posúdil v súlade s ustanoveniami § 15 a § 72 ods.1 a 2 Zákonník práce (zákona č. 311/2001 Z. z. v znení neskorších predpisov), § 2 ods. 1 a § 3 ods. 1 zákona č. 365/2004 Z. z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach o ochrane pred diskrimináciou (antidiskriminačný zákon). Vo vzťahu k nároku o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe a určenia, že pracovný pomer strán sporu trvá, ako aj zaplata náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru (spolu s úrokmi z omeškania), po zhodnotení všetkých okolností dospel k záveru, že ku skončeniu pracovného pomeru v skúšobnej dobe došlo v súlade s ustanovením § 72 Zákonníka

práce. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania konštatoval, že žalobca na podporu svojich skutkových tvrdení v priebehu konania nepredložil žiadny dôkaz, teda neunesol bremeno tvrdenia. Naopak, všetky jeho tvrdenia boli spochybnené ním samotným, ako aj výpoveďou svedkov N.. Q.. E. Y. (konateľa) a Q.. G. R. (riaditeľa) žalovanej spoločnosti v čase uzatvorenia pracovnej zmluvy, rovnako aj listinnými dôkazmi; žalobu preto v tejto časti zamietol.

3. Nárok žalobcu na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 3 333 eur z dôvodu jeho diskriminácie v zamestnaní zamietol s odôvodnením, že skutkové tvrdenia žalobcu považoval za účelové. Ani jeden svedok nepotvrdil, že by žalobca bol počas trvania pracovného pomeru diskriminovaný. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že došlo k porušeniu zásady rovnakého zaobchádzania.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“).

4. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom sp. zn. 8Co/203/2019 z 26. novembra 2019 pripustil späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie nemajetkovej ujmy 3 333 eur, z rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým bola žaloba v tejto časti zamietnutá zrušil a konanie v tejto časti zastavil. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti (rozumej v tej vyššej) potvrdil. Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

5. V odôvodnení uviedol, že žalobca nedôvodne namietal, že skúšobná doba nebola dohodnutá v pracovnej zmluve z 11. júla 2003 platne, pretože pracovná zmluva bola podpísaná až po jeho nástupe do práce 17. júla 2003. Poukázal na právny záver vyplývajúci z uznesenia odvolacieho súdu sp. zn. 8Co/124/2009 z 31. mája 2010, z ktorého vyplýva, že platná skúšobná doba musí byť pod sankciou neplatnosti dojednaná v písomnej forme a musí tvoriť súčasť pracovnej zmluvy; dojednanie skúšobnej doby v ústne uzatvorenej pracovnej zmluve je neplatné, rovnako ako dojednanie skúšobnej doby v písomnej pracovnej zmluve, ktorá bola uzavretá až v priebehu trvania pracovného pomeru, ktorý vznikol už skôr na základe pracovnej zmluvy ústne uzavretej alebo pracovného pomeru konkludentne vzniknutého. Skúšobnú dobu teda nemožno dojednať so spätnou platnosťou, ale najneskôr v ten deň, ktorý bol dojednaný ako deň nástupu zamestnanca do práce, teda začiatok skúšobnej doby je vždy totožný so vznikom pracovného pomeru. V prípade neplatného dojednania skúšobnej doby nemôže zamestnávateľ ani zamestnanec platne skončiť pracovný pomer v skúšobnej dobe v zmysle ustanovenia § 72 Zákonníka práce. Odvolací súd konštatoval správnosť zistenia skutkového stavu, vyhodnotenia vykonaných dôkazov a ustálil, že žalobca v spore nepredložil žiaden dôkaz preukazujúci jeho tvrdenia o tom, že pracovnú zmluvu podpísal až 17. júla 2003. Je vysoko nepravdepodobné, že by žalobca začal vykonávať prácu bez podpísania pracovnej zmluvy a platového dekrétu, resp. že by pri podpisovaní pracovnej zmluvy neuviedol skutočný dátum svojho podpisu. Zdôraznil, že tvrdenia žalobcu neboli preukázané ani jeho výsluchom ako strany sporu na pojednávaní konanom 5. júna 2008, lebo neuviedol žiadne skutočnosti spochybňujúce podpísanie pracovnej zmluvy v deň nástupu do práce, ani žiadne okolnosti týkajúce sa podpisovania pracovnej zmluvy 17. júla 2003. Jeho tvrdenia boli vyvrátené vypočutými svedkami v spore N.. Q.. B. Y. a Q.. V. R., ako aj písomným vyjadrením personálnej riaditeľky Z. J..

6. Námietku týkajúcu sa podpísania pracovnej zmluvy oprávnenou osobou odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú. Vychádzajúc z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že pracovná zmluva z 11. júla 2003 bola podpísaná zamestnancom žalovanej - Q.. G. R., ktorý bol oprávnenou osobou konať za žalovanú

v pracovnoprávných vzťahoch podľa ustanovenia § 9 ods. 2 Zákonníka práce na základe poverenia štatutárnym orgánom v ich neprítomnosti. Štatutárny orgán, ktorý podľa ustanovenia § 9 ods. 1 vety prvej Zákonníka práce má spôsobilosť konať v mene zamestnávateľa, má spôsobilosť poveriť ďalších zamestnancov, aby robili v mene zamestnávateľa určité právne úkony. Ak poverený zamestnanec urobí písomný právny úkon na základe poverenia štatutárneho orgánu, nie je tento úkon neplatný pre nedostatok podpisu štatutárneho orgánu zamestnávateľa. V prípade prekročenia rámca oprávnenia (vrátane urobenia právneho úkonu bez riadneho poverenia), a ktorým by bol zamestnávateľ v zmysle

ustanovenia § 10 ods. 2 Zákonníka práce viazaný, má zamestnávateľ možnosť domáhať sa náhrady škody, ktorá mu v dôsledku takéhoto právneho úkonu vznikla. Odvolací súd dodal, že na dodatočne predložené plnomocenstvá z 28. mája 2003 vo vyjadrení k odvolaniu žalovanou nebolo možné v odvolacom konaní prihlíadať z dôvodu, že boli predložené po vyhlásení dokazovania za skončené (§ 154 CSP).

7. Napokon ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd aj námietku týkajúcu sa tvrdenia žalobcu, že oznámenie žalovanej z 29. septembra 2003 o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe je neplatné pre absenciu podpisu dvoch konateľov, ktorí boli oprávnení konať v mene žalovanej vždy spoločne podľa zápisu v obchodnom registri. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu z 25. novembra 1998, sp. zn. 4Cdo/118/98 (R 85/2001), z ktorého vyplýva, že oznámenie o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe podpísané len jedným z dvoch konateľov nemožno považovať za neplatný právny úkon. Podotkol, že písomná forma oznámenia o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe bola zachovaná hoci k vlastnoručnému podpisu konajúcej osoby nebolo uvedené meno a priezvisko osoby, ktorá ju za žalovanú podpísala a jeho neplatnosť nespôsobuje ani absencia identifikácie tejto osoby jej funkciou. Rovnako ako bezpredmetnú vyhodnotil argumentáciu žalobcu, že oznámenie nebolo vyhotovené v dvoch originálnych rovnopisoch, resp. s originálnym podpisom osoby konajúcej za žalovanú. Poznamenal, že nedostatok písomnej formy oznámenia o skončení pracovného pomeru v skúšobnej dobe Zákonník práce nesankcionuje neplatnosťou tohto právneho úkonu a platné je aj oznámenie uskutočnené ústnou formou. Podľa odvolacieho súdu ani tvrdenia žalobcu, že v snahe umlčať ho v domáhaní sa dodržiavania zákonnosti, došlo zo strany žalovanej k diskriminačnému konaniu, ktoré bolo v rozpore s dobrými mravmi, nemá náležitú oporu vo vykonanom dokazovaní, a preto v tejto súvislosti konštatoval, že žalobca nedôvodne namietal neplatnosť skončenia pracovného pomeru v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd napokon uzavrel, že žalobcom uplatňované odvolacie dôvody neboli podložené takými relevantnými argumentmi, ktoré by boli spôsobilé spochybniť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil napadnuté rozhodnutie. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil v súlade s ustanovením § 387 ods. 1 CSP.

O späťvzati žaloby, zrušení rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti týkajúcej nároku na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy a zastavení konania rozhodol v súlade s ustanovením § 370 CSP.

O trovách odvolacieho konania rozhodol v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a zásadou hospodárnosti konania vyplývajúcou z čl. 17 Základných princípov CSP tak, že žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (R 72/2018).

8. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej len „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Namietal, že verejnému vyhláseniu rozsudku odvolacieho súdu predchádzalo zverejnenie oznámenia, v ktorom však popri dátume a hodine nebolo uvedené miesto verejného vyhlásenia rozsudku (pojednávacia miestnosť). Bol toho názoru, že ak o to strana požiada, súd jej oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami. V tomto kontexte zdôraznil, že verejné vyhlásenie rozsudku nie je len formálny, samoučelný úkon súdu. Jeho podstata má hlboký význam s viacerými procesnoprávnymi dopadmi. Pri verejnom vyhlásení rozsudku má len ten účastník, ktorý bol riadne oboznámený s časom a miestom verejného vyhlásenia, možnosť uplatniť svoje procesné práva priznávané mu pri tomto procesnom úkone súdu. Obsahom procesného oprávnenia účastníka pri kontrole súdu vyhlasujúceho rozsudok je predovšetkým jeho oprávnenie preveriť, či bol rozsudok v jeho veci vôbec vyhlásený. Neprehliadnuteľným oprávnením účastníka je tu právo účastníka oboznámiť sa s tým, v akom zložení súd vyhlásil rozsudok a s akým odôvodnením. Procesný nedostatok súdu pri tomto úkone, v dôsledku ktorého sa poprie samotná podstata verejného vyhlásenia rozsudku (t. j. ak súd niektorého z účastníkov konania vhodným spôsobom o verejnom vyhlasovaní rozsudku nevyrozumie), možno napraviť len tým, že súd, ktorý rozhoduje o opravnom prostriedku, napadnutý rozsudok zruší (sp. zn. 3 M Cdo 16/2011). K porušeniu práva na spravodlivý súdny proces podľa žalobcu došlo tým, že sa odvolací súd dôsledne neriadil ustanovením § 219 ods. 3 CSP a žalobcu nevyrozumel o mieste verejného vyhlásenia rozsudku, čím odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom a zároveň mu znemožnil realizáciu jeho procesných oprávnení, okrem iného aj práva zúčastniť sa vyhlásenia rozsudku a práva kontrolovať, v akom zložení

odvolací súd rozsudok vyhlásil, a či verejné vyhlásenie rozsudku zodpovedá jeho písomnému vyhotoveniu. Zároveň namietal nesprávne právne posúdenie veci s tým, že vymedzil právne otázky či „vyvoláva platné právne účinky písomný jednostranný právny úkon zamestnávateľa, adresovaný zamestnancovi, ak tento písomný prejav zamestnávateľa nie je opatrený jeho vlastnoručným podpisom, ale len nahradený jeho podpisom vyhotoveným prostredníctvom rozmnožovacej techniky“(i), či „vyvoláva platné právne účinky písomný právny úkon, ktorý za zamestnávateľa uzatvoril zamestnanec podľa ustanovenia § 9 ods. 2 Zákonníka práce bez toho, aby bol na takýto právny úkon poverený zamestnávateľom písomným poverením“(ii). Argumentoval tým, že vymedzené otázky neboli doposiaľ v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešené. Podotkol, že nebolo publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky žiadne súdne rozhodnutie, ani stanovisko príslušného kolégia najvyššieho súdu. Dodal, že ani dostupná odborná literatúra neobsahuje odkaz, resp. citáciu akéhokoľvek relevantného rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré by na sporné právne otázky dávali jednoznačnú odpoveď. Zároveň ich považoval za zásadné aj z dôvodu, že odvolací súd prijal záver, že G. R. bol oprávnený podpísať pracovnú zmluvu z 11. júla 2003 so žalobcom na základe poverenia konateľov žalovanej na podpisovanie pracovných zmlúv v ich neprítomnosti, a to aj v prípade, ak by konal bez zachovania písomnej formy poverenia; rovnako odvolací súd prijal záver, že písomné oznámenie o skončení pracovného pomeru z 29. septembra 2003, je platným právnym úkonom. Navrhol napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zmeniť a žalobe vyhovieť v celom rozsahu. Uplatnil si nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

9. Podaním doručením súdu prvej inštancie 26. marca 2020 (v spise na č. I. 666) žalobca oznámil, že v súlade s ustanovením § 434 CSP mení podané dovolanie doručené súdu prvej inštancie 24. marca 2020 v rozsahu dovolacích dôvodov a to tak, že dovolanie napáda výlučne z dôvodu, že rozhodnutie dovolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 v spojení s § 421 ods.1 písm. b/ CSP); dovolací dôvod uplatnený podľa

ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vzal späť a žiadal, aby dovolací súd na tento dovolací dôvod pri rozhodovaní neprihliadal.

10. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu poukázala na priebeh sporu, počas ktorého žalobca nepredložil žiadny dôkaz na preukázanie ním tvrdených skutočností, ale spor predlžoval. Podotkla, že predložili všetky listinné dôkazy, ktoré mali k dispozícii, zabezpečili svedkov, ktorí jednoznačne potvrdili ich tvrdenia. Rovnako všetci svedkovia, ktorých navrhol žalobca potvrdili tvrdenia žalovanej. Navrhla dovolanie zamietnuť.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“ resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP) a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

12. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

13. Podľa § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

14. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dovolateľ prevzal rozhodnutie odvolacieho súdu 25.

januára 2020 (v spise na č. l. 643) a dovolanie podal 24. marca 2020 (v spise na č. l. 643). Zákonná dvojmesačná lehota na podanie dovolania v zmysle ustanovenia § 427 CSP uplynula 25. marca 2020. Zmena rozsahu dovolania z 26. marca 2020 bola síce dovolaťom urobená až po uplynutí lehoty na podanie dovolania (tu porovnaj aj §1 a § 2 ods. 1 zákona č. 62/2020 Z. z.), avšak sa týkala kvantitatívneho obmedzenia dovolania (bod 9), čo je prípustné aj po uplynutí dovolacej lehoty. Z tohto dôvodu dovolací súd v rámci dovolacieho prieskumu na uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP neprihliadal, bez potreby vyjadrenia tejto skutočnosti vo výrokovej časti rozhodnutia o dovolaní.

15. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním.

16. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

17. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. Podľa § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

19. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP má určujúci význam vymedzenie „právnej“ otázky, ktorá dovolacím súdom ešte nebola riešená. Otázkou relevantnou podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu, ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania podaného podľa uvedeného ustanovenia mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti (vecnej prejednávateľnosti) dovolania, zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré, okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (4Cdo/64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania a teda vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia (či dovolaťom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Dovolací súd je viazaný iba vymedzením dovolacieho dôvodu a právnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré považuje dovolať za nesprávne, nie však už určením, pod ktorý prípad prípustnosti riešenia (§ 421) táto otázka spadá. Takéto riešenie významovo nespadá pod vymedzenie dovolacieho dôvodu (§ 432 ods. 2 CSP). Výpočet dôvodov uvedených v ustanovení § 421 ods. 1 CSP je taxatívny. Všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré nie sú vymenované v tomto ustanovení, sa vzťahujú výlučne na právnú otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Táto otázka má byť vymedzená tak, aby odpoveď na ňu priniesla vyriešenie právneho problému a zároveň, aby jej právne posúdenie dovolacím súdom prinieslo všeobecné riešenie tej istej typovej právnej situácie.

20. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí konkretizovať právnú otázku riešenú dovolacím súdom a uviesť, ako ju riešil dovolací súd; vysvetliť, v čom je riešenie právnej otázky dovolacím súdom nesprávne; uviesť ako by mala byť táto otázka správne riešená. Viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) má kľúčový význam v tom

zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom vymedzenej právnej otázky a že sa jedná o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Procesnou povinnosťou dovolateľa je teda vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a vymedziť dovolací dôvod. Aby na základe dovolania podaného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b) CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré, okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj, napr. sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania vyplývajúca z Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania (pokiaľ ide o dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci, ako aj v tomto prípade).

21. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že súdy nižších inštancií ustálili skutkový stav na základe svedeckých výpovedí, listinných dôkazov - najmä pracovnej zmluvy z 11. júla 2003 a oznámenia žalovanej o zrušení pracovného pomeru žalobcu v skúšobnej lehote k 3. októbru 2003 bez udania dôvodu (v spise na č. I. 4 a 5), pričom odvolací súd neprihliadal na listinný dôkaz predložený žalovanou po rozhodnutí súdu prvej inštancie v rámci odvolacieho konania k vyjadreniu k odvolaniu žalobcu (bod 15 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). V spore nebol predmetom posúdenia a následného vyhodnotenia listinný dôkaz týkajúci sa preukázania oprávnenia Q.. R. k uzavretiu pracovného pomeru so žalobcom. Dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom v súlade s ustanovením § 442 CSP, čo znamená, že skutkový stav veci a rovnako výsledky dokazovania sa pred dovolacím súdom nemôžu meniť. Vymedzené otázky žalobcom v dovolaní sa týkajú posúdenia náležitostí a právnych účinkov písomného právneho úkonu (poverenia Q.. G. R., riaditeľa žalovanej v čase uzavretia pracovnej zmluvy so žalobcom), preto dovolací súd nemôže posudzovať a hodnotiť dôkaz, ktorý nebol predmetom vykonaného dokazovania na súdoch nižšej inštancie (odhliadajúc od toho, že by aj vstupoval do procesu zisťovania skutkového stavu, ktoré oprávnenie ale nemá). To sa týkalo druhej s dovolaním nastolených otázok, pričom u tej prvej by aj v prípade splnenia ostatných zákonom ustanovených podmienok bolo treba usúdiť len jej akademický ráz (odvolací súd totiž uzavrel, že skončiť pracovný pomer v skúšobnej dobe išlo aj ústne a toto na rozdiel od absencie vlastnoručného podpisu konajúceho - žalobcu predmetom dovolacieho prieskumu neurobil).

22. Dovolací súd už len poznamenáva, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom súde nemá možnosť vykonávať dokazovanie. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú teda povolané súdy prvej inštancie a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorý je v zmysle ustanovenia § 442 CSP viazaný skutkovým stavom, tak ako ho zistil odvolací súd, a jeho prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018).

23. Z obsahu dovolania možno vyvodiť len všeobecnú nespokojnosť dovolateľa s vyvodením iných skutkových zistení a záverov súdmi nižších inštancií. Samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, resp. súdu prvej inštancie a spochybňovanie správnosti ich rozhodnutí, nezodpovedá kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 CSP.

24. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolateľ nevymedzil uplatnený dovolací dôvod spôsobom predpokladaným v ustanovení § 432 ods. 2 CSP, čo vylučuje uskutočnenie meritórného dovolacieho prieskumu, preto dovolací súd odmietol dovolanie v súlade s ustanovením § 447 písm. f) CSP.

25. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol v súlade s ustanovením § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a zásadou úspechu žalovanej v dovolacom konaní vyplývajúcou z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, tak že uložil žalobcovi povinnosť nahradiť žalovanej trovy dovolacieho konania. O výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

27. Rozhodnutie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.